

SCÉNÁŘ MILADA MAYEROVÁ

Áda: Milada Mayerová, rozená Svobodová, se narodila roku 1920 do chaloupky, kde to vřelo životem. Její dětství se ale proměnilo k nepoznání, když jí bylo 10 let. Zemřela jí maminka a otec se znovu oženil.

10:23-10:37

„Vzal si o dvacet let mladší slečnu. To byla ta nejmacechovatější macecha jaká existovala.“

Jirka: Milada měla po základní škole dále studovat, ovšem v roce 1934 nastala v Československu krize a Miladě bylo přikázáno pomáhat na rodinném statku.

20:00-20:13

„A já slyším jak táta říká ředitelovi školy: Já čekám jak na smilování až bude konec školy, aby přišla a začala dělat.“

Lili: Po letech práce ze statku odešla. Přes myslivnu, kde prožila dva roky, se dostala k zámožné tetince Erně do Brandýsa nad Labem.

36:05-36:16

„Já bych byla chtěla třeba do pekla k čertům, k Luciferovi.“

Filip: Aby se Milada vyhnula za války nucené práci v Německu, začala pracovat jako hospodyně na velkostatku inženýra Piláta. Všechny své zaměstnance po týdnu vyhazoval. Milada u něj vydržela několik let.

46:49-47:10

„Buď se to rychle naučíš ve svém vlastním zájmu a vydržíš, nebo tě vyhodí a následky si poneseš. No a tak se podržte, já tam vydržela, nevyhodil mě. Ale bylo to tam krutý.“

Áda: V roce 1944 se inženýr Pilát oženil, takže nadále neměl nárok na hospodyně. Milada dostala ultimátum.

1:08:56-1:09:15

„Buď se do konce roku 44 vdám, nebo 3. nastoupím do transportního vlaku, který vyjížděl v šest ráno z Brandejsa z nádraží.“

Jirka: Milada nakonec uzavřela účelový sňatek. S Emanuelem Mayerem sepsali smlouvu a vzali se 23. prosince v Brandýse nad Labem.

1:11:08-1:11:22

„Poslední svatba toho roku. Já nevím, v co jsem doufala do poslední chvíle. Ale pomoci mi nebylo, zkrátka jsem se vdala. Ha. Tak.“

Lili: Zanedlouho souhlasila s tím, že se odstěhuje s manželem do Lovosic. Byl jim přidělen domek, bývalá hospoda, naprosto vyrabovaná. Emanuel byl však povolán na vojnu, a tak tam zůstala sama.

1:26:15-1:26:38

„Mayer narukoval na vojnu, mě tam nechal v tý hospodě a naproti na druhý straně chodby bydlely tři nacistky s jedním malým dítětem.“

Filip: Přišla krutá zima, nebyl dostatek jídla, ani tepla. Přes vzájemný strach si ženy však pomohly.

1:32:57-1:33:01

„No byly to Němky, byly to nacistky, já vim. Ale měly hlad.“

Áďa: První práce Milady v Lovosicích bylo psaní občanských průkazů. Milada si tuto práci velmi oblíbila, ale kariérní postup jí překazila její rodina.

2:00:48-2:01:01

„No tak si pojedeš ráno do Litoměřic, večír se vrátíš a kdo myslíš, že ti ty tvý parchanty bude hlídat? Že se ti o ně bude starat? Já tedy ne.“

Jirka: Milada vyzkoušela v Lovosicích několik dalších zaměstnání. Zaskakovala jako prodavačka, dále byla přesunuta do práce v mlékárně a stala se mistrovou odborné výchovy na učilišti.

Lili: Dodnes žije v Lovosicích a i ve svých 102 letech neztrácí smysl pro humor.

2:44:00 – 2:44:08

„A já myslím, že někde v koutku čeká, až se doví, že ta Mayerová konečně zavřela oči.“